

ក្នុងរយៈពេល៤៨ខែ គឺចាប់តាំងពីថ្ងៃ១៧-៤-៧៥ រហូតមកទល់នឹងបំណាច់ឆ្នាំ ១៩៧៨ អង្គការអនាមិកចាត់ការសម្លាប់ប្រជាជនខ្មែរនៅលើទឹកដីខ្មែរជាដំណាក់កាល យ៉ាងស្អាតជាទីបំផុត ។

នៅខែកក្កដាឆ្នាំ១៩៧៩ បុជ្ជប្បប្បមូលខ្លះពីគ្រប់ទិសទីនៅក្នុងស្រុកខ្មែរមក កាន់ខេត្តបាត់ដំបង ។ គឺជាខ្លះដែលអង្គការដឹកចូលមកតាំងពីឆ្នាំ១៩៧៨ សំរាប់ធ្វើ ទារុណកម្មលើប្រជាជនខ្មែរ ។ ខ្លះទាំងនោះមានចំនួន៥ទ្បានកម្លាំង ដែលត្រូវពួក បុជ្ជប្បតាំងដឹកលំទុកបង្ហាញសាធារណជន ព្រមជាមួយការបោសសាច់ ៖ « បើ សិនជាយួនចូលមកជួយស្រុកខ្មែរមិនទាន់ទេ វាស្រ្តខ្មែរមុខតែស្លាប់ក្នុងខ្លះទាំង នេះជាមិនខាន » ។

ម៉្យាងទៀតអង្គការមានគំរោងការសម្លាប់ខ្មែរដោយដាក់ថ្នាំបំពុលក្នុងទឹកសម្ល ធំបញ្ចុក ។ តែគំរោងការនេះត្រូវបានផ្អាកសិន ដោយវាយការណ៍បានថា លោក សីន-សានបំរុងបង្កើតសមាគមមួយឈ្មោះ « សមាគមខ្មែរនៅបរទេស » ដោយ មានការឧបត្ថម្ភពីរាជរដ្ឋាភិបាលថៃនិងអង់គ្លេស ហើយបន្ទាប់មកទៀតបំរុងបង្កើត « រណសិរ្សជាតិរំលោភប្រជាពលរដ្ឋខ្មែរ (រជរបខ) » ។

ដូច្នេះអង្គការត្រូវផ្លាស់ប្តូរផែនការភ្លាម ។ នៅស្រុកស្រែងណោះ បក្សខ្មែរ ក្រហមនិរតីជាអតីតខ្មែរវៀតមិញក្រុមទី២ ក្រោកឡើងព្រោងព្រាត ដោយប្រើយី- ហោខ្មែរក្រហមដដែល វាប្រកាសតែងតាំងក្រុមរបស់វាជាតំណាងអង្គការដដែល តែបូកពារលាក់ពុតដ៏ស្មុគស្មាញរបស់វាត្រូវដូរទៅជាកាចសាហាវតាមកំណើតវិញ ។ វាចាប់ផ្តើមចាប់ចងរាស្ត្រទាំងក្មេងទាំងចាស់យកទៅសម្លាប់ចោល ទាំងក្រុមៗ ដោយប្រើតែដាវនិងខ្នែរជាអាវុធ ។ ការសម្លាប់មនុស្សរបស់ក្រុមចោរនេះ គឺកាត់កទម្លាក់ក្បាលពីលើស្មា ។ នៅពេលនោះ គ្រប់គ្នាខ្លាចចិត្ត ស្លុតស្មារតីជាក្រៃលែង ដោយសារអំពើសាហាវយង់ឃ្នងរបស់ពួកក្រុមខ្មែរក្រហមនិរតីនេះ ។ ប្រុសៗដែល នៅសល់ពីស្លាប់ក៏ផ្សងព្រេងរត់ចូលព្រៃ ដងខ្លួនទទេ គ្មានអ្វីទៅតាមខ្លួនសោះឡើយ ។ ចំណែកឯស្រ្តីវិញ អង្គុយរង់ចាំពេលស្លាប់ទាំងភយរន្ធត់ញាប់ញ័រ ។

ចុះនៅពេលនោះ អតីតសមាជិកបក្សប្រជាជនបដិវត្តន៍ខ្មែរដែលជាអតីតខ្មែរ វៀតមិញក្រុមទី១ដែលមាន ៖ តាប៉ែត, តាកៅ, មិត្តលី, មិត្តលែ, មិត្តរឿន ហើយដែលសុទ្ធជាប្រធានសហករណ៍ ជាគណៈតំបន់ និងជាតំណាងរាស្ត្រ... តើអង្គការជា កំទិសទៅណាអស់ហើយ ?

ស្ទាត់ឈឹង ! បាត់អស់ដូចគេសន្មត់ !?!? ។

**ដំណាក់កាលដែលអង្គការត្រូវសម្លាប់ប្រជាជនខ្មែរ
ដោយអាវុធធម្មជាតិម្តងទៀត**

ក្នុងខែមករា១៩៧៩ បក្សខ្មែរក្រហមនិរតីកាន់អំណាចបានទាំងស្រុង ។ វាបង្ខំខ្មែរឲ្យច្រូតកាត់ បោកបែន បញ្ជាទាំងយប់ទាំងថ្ងៃ ប្រមូលស្រូវច្រកបាវ រួចដឹកទៅកាន់ទីអាចម៍កំបាំងអស់រលីង ។ រួចហើយវាដុតចំបើងចោលភ្លាម ។ លុះវាដឹកស្រូវនិងដុតចំបើងរួចរាល់ស្រេចបាច់ហើយ ទើបវាចាប់កៀរប្រជាជនថ្មីជាច្រើនសែននាក់ឲ្យដើរតាមវា ។ ប្រជាជនទាំងនោះត្រូវវាកៀរមកពីតំបន់សហការណ៍នានាដូចជា ៖ សហការណ៍ព្រៃតូច, កំពង់ព្រះ, រាំងកេសី, អូរស្រឡៅ, អូរដំបង, អាចម៍សេះ, លក់ជ្រៀវ, ភ្នំធិបតី ។ល។ វាកៀរទៅសំណាក់នៅ ៖

- ភូមិថែហូយ ចំនួន១២យប់
- ភ្នំជើងទេព្យ ចំនួន១៥ថ្ងៃ
- បឹងជីមក់ ចំនួន១០ថ្ងៃ
- ភូមិឈ្មារ ចំនួន១០ថ្ងៃ
- ត្រឡប់មកភូមិថែហូយ ចំនួន៦ថ្ងៃ
- ភូមិបាមណ្ឌ ចំនួន៩ថ្ងៃ
- ក្បាលសាយ ចំនួន៣ថ្ងៃ

រួចហើយវាកៀរត្រឡប់ថយក្រោយវិញ ដើរទាំងយប់ទាំងថ្ងៃ តាត់តាមភូមិបាមណ្ឌនិងថែហូយ ហើយវាកៀរមកសំណាក់នៅភូមិស្រែអូរអស់ចំនួន៧ថ្ងៃ ។ សូមបញ្ជាក់ថា ភូមិទាំងអស់នេះ ស្ថិតនៅខាងលិចផ្លូវជាតិលេខ៥ ។ នៅថ្ងៃ៥-៤-៧៩ ពេលថ្ងៃត្រង់ វាកៀរប្រជាជនមកដល់ផ្លូវជាតិលេខ៥ សំដៅទៅភូមិកោះ ភូមិអូរតាមៀវ រួចវាកៀរបន្តទៅកាន់ឃុំទួលព្រី, ឃុំជ្រៃ និងមាត់ព្រែរនាម ដែលស្ថិតនៅចម្ងាយជាច្រើនគីឡូម៉ែត្រខាងកើតផ្លូវជាតិលេខ៥ ។ វាកៀរទៅកៀរមកតាមបណ្តោយព្រែរនាមអស់រយៈពេល១០ថ្ងៃទៀត ។ រួចហើយស្រាប់តែវាកៀរត្រឡប់មកផ្លូវជាតិលេខ៥វិញ ។ លទ្ធផលគឺនៅពេលនោះ មនុស្សចាស់ជរា អ្នកមានជម្ងឺធ្ងន់ និងកូនក្មេងអាហារក្រោមពាឆ្នាំ ត្រូវស្លាប់ជាបន្តបន្ទាប់គ្នា ។ សូមបងប្អូនខ្មែរមេត្តាពិចារណាមើលថា តើក្នុងរយៈពេល៣ខែ ដែលពួកវាកៀរប្រជាជន ម្តងឲ្យទៅមុខ ម្តងឲ្យថយក្រោយនោះ តើអ្នករងគ្រោះបានអ្វីបរិភោគ ? តើបានភ្លើងឯណាមកដុតកំ-

ដោយខ្លួនដើម្បីទប់ទល់នឹងធាតុអាកាសរងរញ្ជ័រញាក់នៅពេលយប់ ? ឱទេវតាអើយ ហេតុអ្វីក៏យើងវេទនាម្ល៉េះ ?

នៅពេលនោះអ្នកណាដែលរកបានស្រូវបន្តិចបន្តួច ក៏ជិកដីធ្វើត្បាល់ដើម្បីបូកស្រូវយកអង្ករ ដោយផ្ដាំអង្គាមបង្កើរចេញពីរន្ធដី រួចរើសយកអង្ករមួយចំប្បនោះមកដាំបបរសាប ឥតអំបិល ថែកត្តាបរិភោគ ។

ពេលភ្លៀងធ្លាក់មកម្ដងៗ នាំគ្នាអង្គុយត្របោមក្បាលជង្គង់កំប្រោនៗកណ្ដាលវាល កណ្ដាលព្រៃ ហាលខ្យល់ ។ លុះដល់ភ្លៀងធ្លាក់រួចហើយ ទើបនាំគ្នាដើររកអុសជិត ដើម្បីឆ្កើរខោអាវឲ្យស្រពាប់ស្អិត ដើម្បីដើរតាមច្រកកៀរតទៅទៀត ។ ឥឡូវកំណែនមនុស្សបានមកដល់ស្រុកមោងឫស្សី ក្បែរផ្លូវជាតិលេខ៥ម្ដងទៀត ។ ប្រជាជនខ្លះៗដែលគ្មានទះគោជាជំនួយកម្លាំង ហើយដែលខំរែកសំបុកសម្បត្តិបន្តិចបន្តួចលើស្មា ក៏ដួលដេកនៅលើដីយ៉ាងខ្លោចផ្សា ។ អ្នកដែលនៅឈរបាន ក៏ត្រូវគេកៀរមកទៅទៀតជាហូរហែរ ។ លុះដើរថយក្រោយមកដល់ឫស្សីក្រាំងនិងភូមិព្រៃខ្ពស់ ទើបគ្រប់ៗគ្នាភ្ញាក់ដឹងថា ៖

ឱ ! អង្គការគាំយើងមកឲ្យស្លាប់ដោយអាវុធធម្មជាតិទេតើ ! ហេតុអ្វី ? ព្រោះភូមិនេះជារហោស្ថាន គ្មានស្រូវ គ្មានទឹកទាល់តែសោះ ! ប្រជាជនខ្លះត្រូវស្លាប់ដោយខ្វះជាតិទឹកអស់ពីខ្លួន រកទឹកមិនបាន ។ មានអ្នកខ្លះប្រថុយជីកទឹកដោម អ្នកខ្លះទៀតត្រង់ទឹកដោមគោយកមកជីក ! គឺវេទនាអស្ចារ្យណាស់ ។ល។ ចុះអស់មិត្តៗបក្សខ្មែរក្រហមនិរតី អតីតខ្មែរវៀតមិញក្រុមទី២ ដែលជាអ្នកដឹកនាំវិញ នៅពេលដែលប្រជាជនកំពុងតែចលាចលរកពុទ្ធនាយ៉ាងនេះ តើគេធ្វើអ្វី ?

★ បាត់ស្រមោល ! គេមិនដឹងថានៅពេលណាទេដែលពួកវាគេចខ្លួនបោះបង់ពួកប្រជាជនទាំងនោះ ក៏នាំគ្នាបកវិលត្រឡប់មកកាន់ផ្លូវជាតិលេខ៥នៅវត្តស្វាយវិញ ។

★ នឹកៗទៅគួរឲ្យអាស្មន់ដល់ប្រជាជនខ្មែរជាត្រកូលែង កំពុងតែរងទុក្ខវេទនាដើរតាមកំណែនពាសវាលពាសកាល ពេញព្រៃយ៉ាងដូច្នេះ... អ្នកខ្លះត្រូវជួបបងជួបប្អូន មាមីងដោយចៃដន្យ ក៏លោតឱបគ្នាយ៉ាងស្អិត មិនដឹងថាត្រូវសើចឬត្រូវយំ ។ ពេលជួបគ្នានេះក៏វាយរាប់ប្រាប់បងប្អូនថា ក្រុមខ្លួនជាច្រើនម៉ឺននាក់ត្រូវអង្គការជន្លៀសចេញពីខេត្តនានា មានខេត្តកំពង់សោម កំពង់ស្ពឺ មណ្ឌលគិរី រតនគិរី ជាដើម តាំងពីខែវិច្ឆិកា១៩៧៨ ប្រាប់ថាឲ្យមកកាន់ខេត្តបាត់ដំបង ។ នៅតាមផ្លូវរាប់ខែ អ្នកដើរត្រូវស្លាប់ដោយការអត់បាយ អត់ទឹក ដោយសារជម្ងឺគ្រុនចាញ់។ គ្រួសារខ្លះត្រូវស្លាប់ផុតពូជ គ្រួសារខ្លះនៅសល់តែប្តី គ្រួសារខ្លះនៅសល់តែប្រពន្ធ ឬកូន។ មានបុរសខ្លះស្រាប់តែបានជួបអតីតប្រពន្ធរបស់ខ្លួន តែ! អង្គការបាន «ជូរជុំ» ប្រ

ពន្លឺរបស់ខ្លួនទៅបុរសម្នាក់ទៀតរួចទៅហើយ ។ ឯស្រ្តីខ្លះទៀត ក៏អង្គការបាន ចាប់ប្តីជាទីស្រឡាញ់របស់ខ្លួន រៀបការទៅនៅផ្ទះផ្សេងទៀតទៅវិញហើយ ។ តើទុក្ខ សោកនៃជនទាំងនោះមានទីបំប៉នណា ? លទ្ធផល...អ្នកខ្លះក៏ធ្វើឃាតទៅ !

ទោះជាបានជួបគ្នាវិញក៏ដោយ អង្គការគោរពតែបន្តកំណែទម្រង់សុទ្ធទៅ តាមកងរៀងៗខ្លួនតទៅទៀត ។

ជំនាក់ការដែលត្រូវសម្លាប់យុវជនចល័ត

យាយទៀងត្រូវគេកៀរនៅក្នុងកងមួយជាមួយអ្នកដទៃទៀត ។ គាត់ដើរតាមគេ តាមឯង អស់បងប្អូន កូនចៅប្អូន រលីងពីខ្លួនហើយ...។

នៅម៉ោង១រសៀលនៃថ្ងៃ១៣-២-៧៩ គាត់ក្រឡេកឃើញដំបូកធំមួយ ដែល មើលពីមួយទៅមានម្លប់ត្រលែ គួរបានជាទីកន្លែងមួយសំរាប់ធ្វើទីសំរាកជ្រកកំ ដៅថ្ងៃដ៏ក្តៅ ។ គាត់ក៏ដើរសំដៅទៅ<រមណីយដ្ឋាន>នោះ ដើម្បីសំរាកយកកម្លាំង មុននឹងបន្តដំណើរទៅមុខទៀត ។

ទៅដល់ដំបូក ! ពុទ្ធា ! ខ្មោចយុវជនមួយគំនរស្លាប់គរជើងលើគ្នា មានទាំងដំ បងមួយគំនរធំប្រឡាក់ឈាមនៅស្រស់ៗនៅឡើយ...។ គាត់ភ័យរន្ធត់តែឧបមា ដោយឃើញខ្មោច ជាពិសេសដោយឃើញដំបងដែលជាអាវុធរបស់ខ្មាំងសំរាប់វា យកពួងកសម្លាប់ខ្មោចទាំងនោះ ។

កំពុងតែស្ទង់ស្លាប់បែបនេះ សម្លេងក្មេងស្រីម្នាក់ក៏បន្លឺឡើងនៅក្រោយខ្នងគា ត់ ៖ « ម៉ាក់ » ។ ឆារីក៏ស្ទុះមកឱបម្តាយដោយក្តីនឹករឭក ។ គឺយីទ្រីវ៉ាដា កូនស្រី ទី២របស់យាយទៀងដែលអង្គការបំបែកចេញពីគាត់ទៅ តាំងពីខែឧសភា១៩៧៥ ម៉្លេះ ។ វាជាក៏បណ្តើរម្តាយចុះពីស្ថាននរកនេះ ហើយឧទានឡើងថា ៖ ម៉ាក់អើយ! ខ្មោចទាំងនេះគឺជាខ្មោចពួកចល័តដែលអង្គការប្រមូល មកវាយសម្លាប់ដោយបំ បិញនេះឯង ។

យាយទៀងគិតថា ៖ ក្នុងរយៈពេលបីខែដែលអង្គការធ្វើទារុណកម្ម ដោយ កៀរប្រជាជនឲ្យដើរទៅមុខ រួចថយក្រោយ រួចទៅមុខបែបនេះ, ក្រុមឃាតករអាច

កំបាំងមួយក្រុម ក៏កំបាំងតែសម្លាប់យុវជនចល័តដែរ ។ (នៅពេលនោះ យាយទៀងបាត់កូនកម្លោះទីផងរបស់គាត់ឈ្មោះ យីទ្រីភូមារ៉ា ។ ក្នុងកម្លោះបង្កើតរបស់គាត់ត្រូវវាវាយសម្លាប់ចោល) ។ តែនៅក្នុងពេលដ៏សែនវេទនាបែបនេះ គ្រប់ៗគ្នាខំត្រជុំរយោងអាត្មាទៅមុខ គ្មានបានឮ គ្មានបានដឹង អំពីកលល្បិចដ៏ថោកទាបនិងព្រៃផ្សៃរបស់អង្គការចិត្តឃោរឃៅ ដែលចាត់ការសម្លាប់យុវជនចល័តជាចុងក្រោយនោះឡើយ ។

វាជាកំភាត់អាវមូលរ៉ាប់រងមួយដោយនិយាយបន្តថា ៖ ចំណែកខ្ញុំ... ខ្ញុំរត់ចេញមកពីអង្គភាពនៅយប់មិញនេះ បានជួបមីងភីននេះ... រួចនាងក៏ចង់លមកស្រីម្នាក់អាយុប្រហែល៣៧ឆ្នាំ ដែលឈរនៅក្បែរនោះ ។ មីងភីនប្រាប់ខ្ញុំថាម៉ែដើរមកកាន់ទីនេះ ហេតុនេះហើយបានជាខ្ញុំមកឃើញម៉ាក់...។ ម៉ែ និងកូនព្រមទាំងភីន ក៏បណ្តើរគ្នាទៅតាមកំណែនតទៅទៀត ។

នៅថ្ងៃទី១៤-៣-៧៩ នៅពេលដែលគេកៀរពួកយើងមកដល់ក្បាលសាយយាងទៀងបានឃើញកូនប្រុសទី៥ ដែលអង្គការបំបែកចេញតាំងតែពីខែឧសភា ១៩៧៥ដែរ ។ នៅពេលដែលបានឃើញគ្នា ទាំងពីរនាក់មែកូន គាំងមាត់រកនិយាយមិនចេញ បានត្រឹមតែសម្លឹងមុខគ្នា រួចហើយកូនប្រុសនិងម្តាយ ក៏ត្រូវព្រាត់គ្នាទៅទៀតតាមកំណែនរបស់ក្រុមរៀងៗខ្លួន ។

នៅថ្ងៃទី១៦-៤-៧៩ ម៉ោងប្រហែលមួយរសៀល ស្រាប់តែពួកសួរកាំភ្លើងធំបាញ់ផ្នក់ជុំទិស មិនដឹងជាជនរណាបាញ់ជនរណា ហើយមានគោលដៅធ្វើអ្វីទេ ។ លុះមានព្រឹត្តិការណ៍ចម្លែកយ៉ាងនេះ ប្រជាជនខ្លះដែលសំណាក់នៅក្នុងវត្តស្វាយ ស្រុកមោងឫស្សី ខេត្តបាត់ដំបង ដោយចុញទ្រាន់លែងចង់រស់តទៀតហើយ ក៏ស្រែកឡើងថា ៖

- មិត្តអើយ បាញ់ទៅ ! បាញ់ទៅ ! កុំសំរាក ! បាញ់ទៀតទៅ ! ខ្ញុំវេទនាណាស់បាញ់ទៀតទៅ ! បើស្លាប់ក៏ស្លាប់ឲ្យហើយទៅ... កុំឲ្យខ្ញុំរស់យ៉ាងនេះទៀត ! ។

សួរកាំភ្លើងត្បាល់លាងឮបន្តទៅទៀត ម្តងញាប់រន្ធដើម ម្តងរន្ធទើល ម្តងស្ងាត់ឈឹង រួចហើយក៏ស្រែកគ្រហឹមតទៅទៀត អស់រយៈពេល២ថ្ងៃ២យប់ ដោយមិនដឹងជាមានហេតុអ្វី ។

នៅពេលនោះ បក្សខ្មែរក្រហមនិរតីដែលជាអតីតខ្មែរវៀតមិញក្រុមទី២ ហើយដែលជាតំណាងអង្គការអនាមិកចុងក្រោយបង្អស់ បានរត់គេចមុខបាត់អស់រលីងទៅហើយ ។

ជំពូកទី១៧

- ★ ប្រជាជនខ្មែរបានរួចខ្លួនពីកណ្តាប់ដៃអង្គការ
- ★ វត្តមាននៃបូជ្ជយ១៧នាក់
- ★ ហេតុយ៉ាងដូចម្តេចបានជាហ្វូ-ជីមិញបង្កើតបក្សកុម្មុយនិស្ត ឥណ្ឌូចិន ?

ប្រជាជនខ្មែរបានរួចខ្លួនពីកណ្តាប់ដៃអង្គការ

នៅល្ងាចថ្ងៃទី១៨-៤-៧៩ វេលាម៉ោង៨រសៀល ស្រាប់តែឃើញមនុស្សម្នាក់ មាឌមាំ មុខក្តាមខ្លា ស្លៀកពាក់ខ្មៅ ក្រមាវណ្ណក អាប្បប្រហែល៣៥ឆ្នាំ ងាយលើខ្នង សេះយ៉ាងលឿន ស្រែកប្រកាសរាមមីក្រូប្រាប់ប្រជាជនថា ៖

- សង្គ្រាមចប់ហើយ... យើងរួចខ្លួនហើយ យើងអាចចូលទីក្រុងបាត់ដំបងបាន !... ប៉ុន្តែ ! មនុស្សដ៏ចម្លែកនេះ ហាមមិនឲ្យដើរតាមផ្លូវជាតិលេខ៥ទេ ។ វាបញ្ជាឲ្យដើររៀងទៅកាន់ភូមិអន្លង់ក្អប ។ យើងត្រូវចំណាយពេលអស់មួយយប់និងកន្លះថ្ងៃ គឺនៅថ្ងៃទី១៩-៤-៧៩ ពេលថ្ងៃត្រង់ ទើបយើងដើរទៅដល់ ។

ទៅដល់ស្រុកអន្លង់ក្អប ឃើញមនុស្ស៤នាក់ ស្លៀកពាក់ខ្មៅ ក្រមាវណ្ណក ដូចតែខ្មែរក្រហមដដែល ឈរចេញបញ្ជាដាច់ណាត់ ឲ្យចុះឆ្លងស្ទឹងតែតាមកន្លែងមួយ ដែលមានប្រវែងផ្លូវទទឹងប្រហែលជា៥ម៉ែត្រប៉ុណ្ណោះ ។ ប្រជាជនរាប់ម៉ឺននាក់ ត្រូវឈរចាំផែនដីម្សីឆ្លង នៅក្រោមកំដៅថ្ងៃនៃមេសា ដែលជាខែក្តៅហួតហែងខ្លាំងបំផុតនៅស្រុកខ្មែរ...។

រួចហើយត្រូវឆ្លងស្ទឹង ពីត្រើយខាងកើតទៅត្រើយខាងលិច ដើម្បីសំដៅទៅទីប្រជុំជនស្រុកមោងឫស្សី ដោយដើរតាមផ្លូវថ្នល់ស្របបណ្តោយមាត់ស្ទឹង ។

